

Arrest

nr. 41 846 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad MECHELEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Mechelen van 14 december 2009 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 januari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LEJEUNE, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat I. DAOU, die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2009 dient verzoekster bij de burgemeester van Mechelen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster verklaart te verblijven op het adres X

Op 14 december 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Mechelen de beslissing tot weigering van inoverwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Beslissing tot niet inoverwegingneming

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten A.S. (naam en voornaam), van Marokkaanse nationaliteit, geboren te M., op (in) (05.02.1992)

heeft zich op 18/11/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: X

Uit de controle op 06/12/2009 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verwerende partij werd op 1 maart 2010 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 9 maart 2010.

Er werd een nota ingediend maar geen administratief dossier

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in de nota een exceptie op van onontvankelijkheid omdat *“het beroep van verzoekster een schending uitmaakt van de Taalwetgeving”*. Verwerende partij vervolgt dat *“artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de taal van het onderzoek wordt bepaald door de taal van de beslissing waartoe de procedure aanleiding heeft gegeven.”*

De bestreden beslissing is genomen in het Nederlands. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

De proceduretaal is in casu het Nederlands. Dit neemt niet weg dat verzoekster als particulier haar verzoekschrift in het Frans kon indienen, gelet op artikel 39/18, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.”

Het beroep is op ontvankelijke wijze ingediend.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan waarin zij de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het billijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, het algemeen beginsel volgens hetwelk een overheid ertoe gehouden is alle elementen van de zaak in overweging te nemen, de rechten van de verdediging, de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen. Verzoekster voert tevens aan dat er sprake is van machtsoverschrijding en onbevoegdheid van de steller van de akte.

In een tweede onderdeel van het enig middel zet verzoekster uiteen dat zij wel degelijk op het door haar opgegeven adres verblijft en dat de woonstcontrole moet gebeuren met inachtneming van de beginselen van behoorlijk bestuur. Zij meent dat de bestreden beslissing tevens moet voldoen aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. Verzoekster zet uiteen dat zij tijdens het schooljaar vier nachten per week in Sint-Jans-Molenbeek verblijft waar zij naar school gaat maar dat zij wel degelijk verblijft bij haar oom in Mechelen, die verzoekster ten laste neemt. Verzoekster zet uiteen dat zij deze gegevens had meegedeeld aan de wijkagent en dat verzoekster wel degelijk aanwezig was op de dag dat de wijkagent is langsgeslagen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij de redenen heeft opgegeven waarom met deze elementen geen rekening kon worden gehouden bij het vaststellen van de verblijfplaats van verzoekster.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet op het door haar opgegeven adres verblijft. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster zet uiteen dat zij aan de wijkagent heeft meegedeeld dat zij zich tijdens de week in het schooljaar op een studentenkamer in Sint-Jans-Molenbeek bevindt maar dat zij haar verblijf bij haar oom in Mechelen heeft. Zij stelt ook dat zij thuis was in Mechelen op het moment van de woonstcontrole.

Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de vaststelling van de gemachtigde van de burgemeester steunt op een correcte feitenvinding zoals die zou blijken uit het dossier. De Raad kan niet nagaan of en wat verzoekster al dan niet zou hebben meegedeeld aan verwerende partij en of hier al dan niet rekening mee werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Tevens kan niet worden nagegaan welke vaststellingen werden gedaan tijdens de woonstcontrole van 6 december 2009 en wat de precieze conclusie daarvan was.

Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Mechelen van 14 december 2009 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 januari 2010, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET